

Békeharang.

A PÜSPÖKI METHODISTA EGYHÁZ KÖZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 Április hó 1.

7. szám.

Feltámadni dicsőségben.

Ezen ünnepi napokban szeretnénk, ha Isten gazdagon megáldana bennünket. Hogy ez megtörténhessék, csendes órákra van szükségünk. Ne várjuk tehát, míg Isten kényszer útján, baj vagy szerencsétlenség által juttat hozzá bennünket e csendes órákhoz, hanem szánjuk magunkat rá azok feltétlen megtartására. Aki Istentől adományokat és erőt akar nyerni, annak időt is kell adni Istennek a kegyelmi meglátogatásokra. Ha nincs időnk számára, úgy nem közeleghet hozzánk, nem taníthat bennünket.

Szereljük fel magunkat feltámadási erővel, ez legyen első dolgunk Krisztus feltámadásának nagy ünnepén. És hogyan tegyük ezt? Először is imádkozz, dicsérd az Urat és adj hálát Neki. Jézus megváltott téged bűntől, világtól, haláltól és pokoltól. Ez egészen bizonyos. Keresztje, vére és most megdicsőült sebei kezeskednek érte. Borulj le és imádd Uradat szenvedéseierért és haláláért. Hiszen Ő a te bűneidet hordozta és valamennyi vétkeidet eltörölte. Ő megbékített Téged Istennel, mint ártatlan Istenbáránya. Oh köszönd meg neki. Már azáltal is közel jutsz Istenhez, ha szívből köszönetet mondasz szeretetének hatalmáért, amely megnyilvánult Fiának feláldozásában.

Élő, örökké élő Üdvözítőnk van nekünk! Aki Jézusra tekint, életet nyer. Önkéntelenül is érezni fogja a feltámadott közelségét. Jézus, a tanítványok vigasza, az én vigaszom is. Most újra birják Őt, igen, csak most igazán. Előttünk a tökéletes ember, úgy, amint Isten akarja: Lélek és test tökéletes összhangban Vele. Öröm tölti be szívét mindazoknak, akik szeretik az Üdvözítőjüket.

Jézus diadalmaskodott a bűn felett. Nem kell tehát senkinek vétkezni. Aki a feltámadott Győzőre tekint, diadalmaskodhatik minden földi gyarlóságon és vétken. Diadalmaskodott Ő a halálon is és így a halál elvesztette előttünk félelmetességét. Bátran harcolunk abban a tudatban, hogyha el is esünk, Jézus velünk van és velünk marad! Aki mindvégig kitart, azé lesz az élet koronája. A hívő lélek számára nincs halál, mióta Jézus feltámadott. Ugyanis, aki Őbenne hisz, ha meghal is él.

Nekünk mindenáron iparkodnunk kell a Krisztus feltámadásának dicsőségében részesülni. Csak azok, akik akarják, juthatnak el a dicsőségre. E világban sok minden áll utunkban. De ne az akadályokra, hanem a célra tekintünk. Hinnünk kell benne. Aki más úton akar hozzájutni, megcsúgyenül. De aki hitben elsajátította feltámadásának bizonyosságát, végtelenül gazdag, kimondhatatlanul boldog lesz. Aki feltámad a dicsőségben csak az lehet igazán boldog. És ezt a boldogságot már többé senki el nem veheti tőlünk. Szüntelen magunk előtt látjuk a feltámadott Győzőt, Aki így szól hozzánk: „Élek én és ti is élni fogtok!”

E súlyos időkben is e szavak erősítenek és bátorítsanak minket! A földi élet csak átmeneti jellegű és azt a célt szolgálja, hogy az örök dicsőséget magunknak biztosítsuk. Hódoljunk Neki és éljünk Általa!

Husvétban.

Éltünk a kétség husvét hajnalával,
Zendülj dalunk, oh zengj hallelujával!
A síri álom már nem végtelen,
Az Úr megtörte győzedelmesen.
Örvendve látjuk az üres sírhalmat.
«Hol van halál, oh hol van diadalmad?»

Mely elhervadtan hajtá kis fejét le,
A virágszál kihajt a völgy ölébe;
A dal, mely elhalt őszi bús napon,
Megcsendül újra édes hangokon;
Megújult élet ékíti a halmat:
«Hol van halál, oh hol van diadalmad?»

«Én élek!» — mond az Úr, — «és ti is éltek.
Pihenni lenn, a sír mélyén, mit féltek?»
Ha egy virágszál ott nem veszthet,
S ha minden éjnek megvan reggele:
Ne nyílnék fel, oh ember, síri halmad?
«Hol van halál, oh hol van diadalmad?»

Ne légy hitetlen! A mi benned égi,
Vigasztalan elmulás azt nem éri.
Rif elsirattál újra él, virul,
Ha az ígért nap hajnala pirul.
S öröme fordul könnyező síralmad . . .
«Hol van halál, oh hol van diadalmad?»

Szép ünnepén a halhatatlanságnak
Vetkezzük hát le bús mezét a gyásznak,
S ne fájjon keblünk olyan szertelen:
Halottink álma nem lesz végtelen.
Felflyt, üres, oh Jézus! síri halmad . . .
«Hol van halál, oh hol van diadalmad?»

Dénes Lajos.

A vasárnapi iskolai tanítók összejövele Ujverbászon 1917. febr. 21.

Éppen most, a háború idején különös örömitükre szolgált nekünk, vasárnapi iskolai vezetőknak, ez a gyűlés. Csaknem valamennyi állomásról jöttek e fontos tígy barátai Ujverbászra. A bácskai vasárnapi iskolánk többnyire még kicsinyek és így egy ilyen összejövetel nagy buzdító hatással van a sok nehézséggel küzdő vasárnapi iskolai tanítókra. Előadásokat tartottak Dr. Melle Otto, Sebele György és Mayr Nándor. Az eszmecsereben résztvettek a jelenvolt vendégek közül többen. Az elhangzott beszédek közül legyen szabad néhány gondolatot közölni.

Mi is a vasárnapi iskola? Erre a kérdésre leghelyesebben a keletkezésének történetével felelhetünk. Mintegy 150 évvel ezelőtt egy metodista vallású nő látta, hogy a gyermekkel nem igen törődik senki. Az iskolák még igen kezdetleges állapotban voltak és így a gyerekek magukra hagyatva önmagukat nevelték az utcán. E jószívű nő megkönyörült e többnyire szegény és rongyos gyermekeken és elkezdte őket maga köré gyűjteni vasárnapokon. Valamivel később Rakes (olv. Réksz) Róbert megszervezi a vasárnapi iskolát és elkezdi több helyen az elhanyagolt gyermekek tanítását. Az eredmény meglepő volt és így könnyen érthető, hogy rövid idő alatt óriási módon elterjedt a vasárnapi iskola. Ma már mindenütt megvan, természetesen nemcsak ott, ahol metodisták vannak, hanem valamennyi protestáns egyház tartat gyermekek számára vasárnapi iskolát. Így sok helyen nem nevezik iskolának, hanem gyermek-istentiszteletnek.

A gyermek nevelésére nagy gondot fordítanak napjainkban. A vezető körök általában megértették már ama nagy igazságot, hogy akié az ifjúság, azé a jövő. Amilyen a gyermek, olyan lesz később az ország. Csakhogy a vezető körök gondossága főképp a gyermek szellemi kiképzésére korlátozódik. A vallási nevelés nem valami magas fokon áll. A hiba nem a mennyiségben, hanem a minőségben rejlik. Sokszor olyanok oktatják az ifjúságot vallásra, akik nemcsak, hogy maguk sem vallásosak, de egyenesen hitet-

lenek. Pedig éppen a vallás terén szükséges, hogy csakis a tapasztalat után adjuk tovább az igazságokat. És ezt végzik a vasárnapi iskolákban. A vallást az élet számára, gyakorlati tapasztalatokból levonva oltják bele a gyermeki szívbe. Inuen magyarázható a gyermekek nagy előszeretete is a vasárnapi iskolák iránt, míg az iskolai vallás oktatás többnyire a gyermek nem éppen legkedvesebb tantárgyát képezi.

A vasárnapi iskola tehát nem helyettesíti az iskolát és vasárnapi iskolai tanító nem végzi a tanító feladatát, hanem csakis a gyermek lelki szükségletét elégíti ki. Így az iskolát mintegy kiegészíti a vasárnapi iskola.

A vasárnapi iskolai tanító első és fő kelléke a lelki képzettség. Csakis oly férfi vagy nő töltheti be e nemes hivatást, aki tapasztalatból oktathaja a gyermekeket. Ezért nincs ott vasárnapi iskola, ahol hiányoznak az ilyen lelki képzettséggel rendelkező egyének.

A vasárnapi iskolai tanító szívét betölti a krisztusi szeretet. Szeretet szükséges ez öfeláldozó munkához. Miután mindenféle anyagi jutalom nélkül végzik munkájukat a vasárnapi iskolák tanítói, úgy csakis önkéntesek lehetnek soraikban. Tudjuk pedig, ha valaki önként, tiszta önzetlenségből vállalkozik valamely feladat elvégzésére, hogy ott van szeretet, lelkesedés és türelem is. Ugyanis ezek nélkül el sem képzelhető a gyermekek lelki nevelése.

A vasárnapi iskola legyen osztályokba beosztva. Csakis így lehet e munkát sikeresen végezni. Egy-egy ilyen csoportba ne tartozzon több mint 8-10 gyermek. A tanító vagy vezető ismerje a gyermekeit. Ne csupán vasárnapon törődjön velük, hanem terjedjen ki figyelme rájuk mindig. Tudja meg, hogy melyikük beteg vagy szeved valamilyen szükségletet. Látogassa meg őket otthonukban. Imádkozzon velük és értük. A gyermek a tanítójában ne valamely szigorú nevelőt lásson, hanem szerető jóakaróját és barátját.

A vasárnapi iskolai tanítónak tudatában kell lenni nagy felelősségének. Egy gyermek egy egész világot jelenthet. Azért, aki egy ilyen gyermeket meguyer Krisztusnak, az nagy munkát végez Isten országa számára. Sok nagy ember, saját vallomása szerint a vasárnapi iskolában nyerte első oktatását, mi által alkalmassá lett későbbi pályafutására.

Legyen a vasárnapi iskolai tanító élete példás és tiszta. A gyermek sohasem lásson valamit rajta, amiben megbotránkozhatna. Mindig a gyengéd szeretet vezérelje a gyermekeken való munkássága közben. Bölcses-

ségét az Úrtól kérje, aki egyedül szerelheti fel amaz eszközökkel, melyekre hivatásában szüksége van.

Kitartást nehéz munkájához, a jövőbe való tekintés által szerezzon. Az elhíttett mag sem rögtön termi meg a gyümölcsöt, hanem a maga idejében. Így a vasárnapi iskolai tanító is csak idővel gyönyörködhetik fáradságos munkájának gyümölcseiben.

Nagy és szép munka az, melyet Isten reánk bízott. Ezzel a benyomással tértünk haza Ujverbászról. Adja Isten, hogy munkát mindig nagyobb megértéssel és szeretettel végezhessük az Isten országa és édes hazánk javára. Kirschner Vilma, Ujvidék.

Szerkesztői rovat.

A harmadik husvétot készülünk megünnepeinti a nagy háborúban. És még mindig semmi kilátásunk sincs a békére, melyet mindnyájain szívből óhajtunk. Eppen ezért fordulunk a feltámadott és élő Jézushoz, hogy győzze le bennünk és körülöttünk a gonoszt, hogy az áhitotti béke eljöhessen.

Katona testvéreinktől sűrűn érkeznek tábori lapok szerkesztőségünkbe. Örömmel közölhetjük, hogy nagybárára jó egészségnek örvendenek. Szétszórva a négy világtáj felé vitéziül állanak őrhelyükön. Az idősebb atyáukfiái közül többen a fővárosban, és néhány vidéki városban teljesítenek szolgálatot. Ezt jobban bírja szervezetük és azért igen hálásak eme beosztásukért.

Az árvaházunk számára újabban is szép adományok folytak be, ami csak buzdításul szolgál nekünk e nemes munka folytatására. Bárcsak a jó Isten még számos ember figyelmét ráterelné e nagy és fontos munkára. A háború mind nagyobb áldozatokat kíván és ha mi nem törődünk az elesett hősök fiával, úgy önnagunknak és édes hazáknak válnak árulóivá. Fel hát, aki valamiben segítheti e szent és hazafias munkát, tegye meg kötelességét és Isten áldását első sorban maga fogja tapasztalhatni!

Szeghegyen március 16-án temettük egyik legidősebb testvérnőnkét Karbiener Katalint. A megboldogult tevékeny részt vett a szeghegyi gyülekezet életében. Fia Baum József csaknem egy évtizeden át vezető szerepet játszott missziói munkáinkban. Az istentiszteletek hosszú időn át e család házában lettek megtartva. Karbiener testvérnőnk mindig kivette részét minden munkából.

Mintegy másfél év óta betegeskedett. Bár olykor egészsége valamelyest helyreállt, mégis csaknem mindig az ágyat kellett őriz-

nie. Az Úr szent vacsoráját ez idő alatt ismételtén megkívánta és e sorok írója többször szolgáltatotta azt neki betegágyán. Március 14-én 73 éves korában az Úr megváltotta szenvedéseitől és a jobb hazába szőlította.

Temetésén nem csak gyülekezetünk tagjai, hanem sok százan a közönség köréből jelentek meg. E sorok íróján kívül, aki a gyászbeszédet tartotta, megjelentek Sebele és Mayr prédikátorok, akik a liturgiának, részeit olvasták. A szeghegyi énekkar néhány igen szép gyászeneket adott elő. Növelte a gyászt a harctérről érkezett ama hír, hogy az elhunyt egyik tiszthelyettes fia egy héttel korábban hősi halált halt. Szinte megrendítő volt a fiatal özvegy bánata. —

A Mindenható, aki a sebeket ejti, meg is gyógyítja azokat. Forduljanak Óhoz a hátramaradottak bánatukban és Ő megvigasztalja szívüket és letörli könnyeiket!

Ő az iszákosokat is megszabadítja!

A feltámadott Jézus erejét mindenki tapasztalhatja. Ő, az orvosok orvosa, meggyógyít minket minden bajtól. Bármilyen is legyen az, ami gondot és bánatot okoz fordulj Óhoz és Ő megsegít. Bármilyen legyen az, ami alatt szenvedsz Ő felszabadít. Szép példa az alábbi történet Jézus megszabadító erejéről:

„1844-ben R.-ben születtem. Mivel szüleim szerény körülmények között éltek, már iskoláskoromban kisebb szolgálatokat kellett végeznem. Félhasználtak a tekepályánál s ez alkalmat adott az írás megtanulására is. Konfirmáltatásom után megtanultam az öntömestert. D.-ben megnősültem. Szegény telességem kimondhatatlan sok szenvedésen ment velem keresztül. Némelykor néhány hétig vagy napig dolgoztam, de aztán hátatfordítottam a munkának s egészen az ivásnak adtam magam. Mivel pedig az itteni öntödékben mindenütt mint részegest ismertek, sehol sem akartak fölvenni: ekkor kőműveseknél napszámos lettem. Mint napszámosnak gyakran kellett pálinkát hoznom a kőművesek részére és így lettem itt igazán részegessé. Bár magamban többször megfogadtam, hogy nem iszom többet; de a sátán nem engedett szabadulni. Feleségem egy alkalommal, mikor újból teljesen leittam magam, elhurcolkodott tőlem, amiut fölébredtem, a szobát teljesen üresen találtam, se bútor, se család. Néhány hét múlva megkönyörült rajtam feleségem és magához vett. Egész oldalakat írhatnék róla, mily nyomorba döntöttem

magam s hozzám tartozóim; nem teszem. inkább azt beszélem el ki segített rajtam.

Kevéssel ezelőtt, hogy valóban átadtam magamat az Úrnak, résztvettem az itteni evangéliumi társaság összejövetelein; de azért ittam tovább. 1896. júniusában evangelizált itt 14 napig Rubanovits evangelista. Az összejövetelen majd minden este résztvettem kivéve néhány estét, melyeken leittam magamat. Az evangelista Jézusnak Nikodémussal való beszélgetéséről tartotta előadásait: Szükség nektek újonnan születnetek. Az utolsó nap úgy megragadta szívemet az Ige, hogy tovább nem tudtam ellentállani. Oda kellett mennem az Úrnak ezen szolgálójához és föltárni minden nyomorúságom. Nyolc napig küzdöttem, míg megbizonyosodtam, hogy az Úr Jézus, az Üdvözítő, elfogadott. Most egy testvérem az Úrnak segítségemre jött és mesterségemben munkát kaptam. Ugyanabban az állásban vagyok ma is, mint alakító. Főnököm, aki hitetlen ember, egyáltalán nem tudja megérteni, hogy tudok most megenni alkohol nélkül.

Igen, biznyságot tehetek róla, az én Üdvözítőm az én segedelmem; a csendes órát minden reggel megtartom a gyárban; valamivel korábban megyek oda és egészen egyedül bizalmasan beszélhetek Vele, *egyetlen Megmentőmmel*. Igen, ha én alaposan visszagondolok a bűnben átélt időre és, hogy mi mindent megbocsátott nekem az én Jézusom, oh akkor áradoz szívem a dicsérettel és hálattal. Mily sokan vannak, akik az alkohol terhe alatt nyögnek, oh ha oly boldoggá tehetném őket, mint én vagyok. Aki megmenekült szeretne másokat is megmenteni. Igen, engem megsegített az Üdvözítő! Oh, ti megkötözöttetek, menjetek mindnyájan az Üdvözítőhöz és segít rajtatok. Megszabadít nemcsak az ivástól, hanem a vele kapcsolatos minden bűntől. Ő megsegít!¹⁴

Anyám imádkozott.

1861-ben egy rettenetes vihar dühöngött. Egy öbölben 81 hajó süllyedt el. Egy hajót, amely különösen erős volt, a vihar szintén sziklához vágta és elsüllyedt. Gyorsan merült el, úgy hogy csak az árbócok hegyei emelkedtek a tomboló hullámok felé.

Miután a mentő csónakok mind a tengerre futottak ki, megkísérelték az árbócok hegyén kapaszkodó legénységet, rakétákkal kilőtt kötelek segítségével megmenteni. Csakhogy még mielőtt munkához láthattak, az egyik árbóc a súlyos teher alatt ropogva törött le. A reája kapaszkodó mat-

rozok elmerültek. Éppen mikor a rakétát kilőtték, a második árbóccal is ugyanaz történt. Úgy látszott, mintha az összes legénység elveszett volna.

Mikor azonban a parton levő férfiak a kötelet bevonták, észrevették, hogy valaki belefogodzik. Néhány perc múlva, a lát szolag, élettelen test a parton feküdt. Egy hajós fiú volt. Elésztségi próbákat végeztek rajta és egy idő múlva valóban újra magához tért.

Mikor a fiú állapota kissé helyre állt csodálkozva tekintett maga körül:

„Hol vagyok?“ kérdé az öreg halászt, aki legközelebb állt hozzá.

„Biztonságban vagy, fiam,“ válaszolá az öreg.

„Hol a kapitány?“

„Vizbe fúlt, fiam.“

„És a kormányos?“

„Az is vízbe fúlt.“

„És a legénység?“

„Mindnyájan elvesztek, fiam; te vagy az egyetlen, aki megmenekült.“

A fiú egészen megindult és néhány pillanatig maga elé tekintett. Ezután mindkét kezét magasra emelte és sirva így kiáltott: „Anyám imádkozott értem!“ és erre térdre borult és arcát tenyerébe rejtette.

Az emberek száza hallották aznap eme biznyságot az anyai szeretetről és Istennek hűségéről, amely megnyilvánult egy anya imádságának meghallgatásában.

Kétféle.

Kétféle módon kezdhetjük meg a napot: imádsággal és imádság nélkül. Te hogy kezded meg?

Kétféle módon tölthetjük el a vasárnapot: világi szórakozásokkal vagy Isten szolgálatában, lelkünk üdvösségének keresésében. Te hogy töltöd el?

Kétféle ember van a világon: Isten nélkül élő, és Istennel járó. Te melyik sorba tartozol?

Két különböző urat lehet szolgálni: Istent vagy sátánt. Te melyiknek szolgálsz?

Békeharang

==== Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. =====

Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

==== Tíz példányt portomentesen küldünk =====

Megrendelések és pénzküldemények a következő

címre intézendők:

Keresztyén Könyvesház, Budapest

==== VI. Felsőerdősor 5. =====

Felelős szerkesztő: **Jakob János, Ujvidék**

Jenőherceg-utca 5.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szöv.

Békeharang.

A PÜSPÖKI METODISTA EGYHÁZ KOZLÖNYE.

VIII. évfolyam.

Budapest, 1917 Április hó 15.

8. szám.

A viszontlátásra!

Talán még soha úgy nem éreztük e köszöntés mély tartalmát mint most a világháborúban. Mint a többi köszöntést úgy ezt is, gyakran minden megfontolás nélkül vettük ajkunkra. A jelen idők komolysága e téren is megtette hatását. Ha testvéreink a harctérre mennek, nem gondolat nélküli üres kifejezés többé a „vizontlátásra“, hanem forró imádság! Hány „vizontlátásra“ maradt azonban teljesületlenül már e nagy időkben! Fájó szívvel gondolunk szeretteinkre, akik búcsút vettek tőlünk könnyes szemmel és mi kimondtuk epedve, könyörögve: „vizontlátásra“, de soha ez életben többé nem fogjuk arcukat meglátni!

Igy búcsúzik e sorok írója is kedves olvasóitól. Negyedfélév óta, eleinte havonként, később havonta kétszer is a „Békeharang“ vezető helyén beszélgetett k. olvasóival. Mikor a gondolatait papírra vetette, maga előtt látta őket és azért különféle hangon, hol kérőleg, hol intőleg sőt dorgálólággal is szólt, hogy valamiképen mindnyájukat megtartsa Istennek boldogító ösvényén. Most a nagy háború őt is elszólítja az íróasztal mellől meg a szószékről és neki is másképpen kell ezental szolgálnia a házat és királyt.

Mondhatjuk bátran, hogy a királyi parancs nem talált előkészületlenül. Ily súlyos időkben mindenkinek készen kell lennie ott és oly módon szolgálni a hazát, ahogyan ezt a vezetők jónak látják. Ilyenkor az egyesnek el kell hallgatnia a köz érdekében és alá kell magát vetnie a vezérek parancsának. És ezt az Istenfélő ember igen könnyen meg tudja tenni. Hiszen jól tudja, hogy az ember hajszála se eshet le fejéről Isten akarata nélkül. Így nemcsak jó napokban bizza magát Istenére, hanem még sokkal inkább akkor, ha életében nem várt fordulatok álltak be.

Búcsúzól felétek kiáltom: a viszontlátásra! Teszem ezt bizalommal Istenem iránt, aki gondját viseli az övéinek. Távol van azonban tőlem, hogy Istentől bármit is erőszakosan követelnék magamnak. Hiszen ki ismerheti Isten útjait? Az Ő útjai kifürkészhetlenek, de mindig jók és üdvösséget

hozók. Éppen ezért kell annál nagyobb gonddal ügyelni rá, hogy ne saját útjainkon járjunk, hanem hogy amit cselekszünk, az valósággal Isten akarata is legyen. Erről pedig különösen akkor lehetünk bizonyosak, ha útjaink olyan fordulatokat vesznek, melyeket nem mi készítetünk elő. Így ha meglepetések érnek e napokban, talán olyanok, melyek alkalmasak arra, hogy örömdet elrontsák, ne búsulj miattuk! Ismétlem, ne búsulj miattuk! Csak az örökkévalóságban fogjuk megtudni, sok ilyen váratlan fordulatról, hogy mennyire szolgáltak javunkra, hány esetben meg éppen életünk függött ilyen fordulattól. Isten nem téved soha és Ő hajszálnyira kiegyengette a te és az én utamat és ha Ő vezet, ne búsulj, hogy talán hiba történt!

Mégis azt az egyet mondom: a viszontlátásra! Ha az ember tudja, hogy e világi élet csak rövid bevezetője az örök életnek, úgy nem búsul, ha ez életben többé nem találkozhatik azokkal, akikkel e világban együtt szeretett volna dolgozni, küzdeni! Hiszen Isten intézi saját tervei szerint útjaink irányítását és azok akik egymást szeretik előbb-utóbb egyesülni fognak és pedig örökre!

A viszontlátásra tehát nincs hiába mondvá, ha szívből jő. Azok akik egymást szeretik csak ideig-óráig választhatók el egymástól. Eljő az idő, amikor minden zavaró körülmény megszűnik és akkor viszontláthatják egymást azok, akik szeretetben együtt éreztek és gondolkodtak!

Erre a nagyszerű reménységre jogosít fel minket Üdvözítőnk: Jézus Krisztus. Ő volt az, aki mint első diadalmaskodott bűn és halál felett, melyek minden földi baj, gond és bánat okozói. És az Ő győzelme a mi győzelmünket is jelenti. Ő ugyanis azt mondja, hogy aki csak Őrá tekint az Ővele él vagyis Ővele győz! Tehát a „vizontlátásra“ bizton számíthatunk Ő általa. Aki Jézusban, az emberek Megtartójában rendületlenül hisz, nem horgasztja le fejét, az el nem csügged soha, bármi is keresztezi útjait, mert tudja hogy mindig és mindenütt diadalmaskodik Ő, Jézus, a szeretet!

Fogadd tőlem akkor, mikor lélekben kezet szorítok veled és elbúcsúzom tőled

azt a buzdítást, hogy az élet minden szakában és az élet minden változásai közt bízzad magad bátran Őreá! A világban a szeretet fogja végre az utolsó győzelmet aratni és akkor aki a szeretetben marad, az az Istenben marad és Ő benne! Isten tartsa meg e hitet e meggyőződést mindnyájunk szívében, hogy e kemény harcot végig küzdhessük és itt vagy Önála, de mindenesetre egykor viszontláthassuk egymást!

Szüntelen imádkozzatok.

Kulcsold imára két kezéd
Ha kezded a napot.
Az Úr egész nap úgy vezet
Ha szíved átadod.

Oh áldd az Úrnak szent nevét,
Ha délben megpihensz,
Dússá lesz a szerény ebéd
Ha Ő vendéged lesz.

Zengj hálát szíved mélyiben,
Mikor leszáll az est
S az Úr ölében megpihen
A lélek és a test.

Oh küldd imád az égbe fel,
Ha kél a nap, ha száll,
S az Úrtól nem szakíthat el
Sem élet, sem halál.

Kétszeresen meghallgatva.

Egy francia katona, aki közismert volt nyersesége és tudatlansága révén, megúnta a katonai szolgálatot és ismételtlen kérte szabadságoltatását. Azonban eredménytelenül. Valahányszor menetelésekről jött meg, mérget házigazdáján töltötte ki. Gorombáskodott vele és sértegette. Mikor egy napon így ismét hazaérkezett, káromkodott és szitkozódott. Mikor a szobájába lépett asztalán egy nyitott bibliát pillantott meg. Tekintete éppen Jézus következő szavaira eset: „Amit könyörgéstelekben kértek, higgyétek, hogy mind azt megnyeritek, és meglészen nektek“ Márk 11, 24.

E szavak, az egyébként igen nyers emberre, mély benyomást tettek. Megkérdezte házigazdáját, aki jelenleg éppen egy kegyes lelkű idősebb özvegy asszony volt, hogy miféle könyv az. Így a következő párbeszéd fejlődött ki közöttük.

Özvegy: „Biblia.“ — Katona: „Mi a

biblia?“ — „Istennék ígéje.“ — „Istennék ígéje!“ Akkor tehát mindennek, ami benne foglaltatik, igaznak kell lennie.“ — „Minden esetre.“ — „Tehát teljesülnie is kell minden ígéretnek, amely benne van, azon szavaknak is, melyeket az imént olvastam.“ — „Igen minden esetre, amit Jézus nevében kérünk, megadatik nekünk, ha csak hiszünk.“ — „Már rég szerettem volna megszabadulni a katonai szolgálatból. Ha a biblia igaz, úgy csak Istenhez kell fordulnom kéresemmel és akkor megszabadulok.“ — „A biblia arra tanít minket, hogy földi javakért csak bizonyos megszorításokkal könyörögjünk. Csak lelki javakért könyöröghetünk korlátlanul.“ — „Bocsánatot kérek, de az amit az imént mondott, nem foglaltatik benne ama szavakban, melyeket én olvastam. Itt az áll, hogy mindent megkaphatunk, amit Istentől kérünk.“ — „Lehetséges! Amit a biblia mond, az mind igaz; Istennék ígéje nem hazudik.“

A katona a Szentírás szavait többé nem tudta elfelejteni. Éjjel nappal gondogott róluk. „Akárhogy is lesz“ gondolta magában, „semmi esetre sem veszíthetek semmit ha megpróbálok. Talán végre mégis elnyerem azt amit kívánok.“ — Hálószobájába tért és térdre borult. Istent akarta megkérni, hogy szabadítsa ki a katonai szolgálatból, amelyet annyira meggyűlölt. De alig kezdte meg fohászzkodását, amikor eszébe jutottak számos bűnei, melyeket elkövetett. Ezek sokasága szinte megijesztették. „Hogyan!“ gondola magában, „a szent Isten meghallgatja-e egy ilyen bűnös ember könyörgéseit is, mint amilyen ő?“ Ez aggodalma egészen háttérbe szorítá imádságának első tárgyát. Sirt, sóhajtott és hangosan kiáltott Istenhez kegyelemért és bűnbocsánatért.

Az Úr könyörületében megtekintette és megbocsátotta bűneit; igen, új emberré változtatta e mélyen sülyedt lelket. Ezentul élete minden tekintetben megváltozott. Még röviddel ezelőtt iszákos, kicsapongó és káromló volt, most meg szelid, alázatos és csendes emberré lett. Bajtársai számára mintaképül szolgálhatott istenfélelemben és a tiszta életben.

E hirtelen megtérés általánosan a katonára terelte a figyelmet. Úgy a feljebbvalói, mint a bajtársai megkérdezték, hogy mi tette oly vallásossá. Ő megvallotta és nem tagadta az igazságot; örömmel tett bizonyosságot ama nagy kegyelemről, amellyel Isten iránta viseltetett. Szavai, melyek szívből jöttek, bajtársainak szívébe is hatoltak. Sokan aggodalmaskodni kezdtek lelkük üdvössége miatt és egész komolyan Istent keresték. A példa csakhamar követőkre talált

és az evangélium hatása mindinkább megerősödött abban az ezredben, melyhez barátunk tartozott.

A legtöbb tiszt, nem szívesen látta a Szentlélek eme munkáját katonáik körében. A kegyes életet nem tartották összeférhetőnek a katonai étellel és bosszankodtak, hogy soraikban oly sok hívő volt található. Jelentést tettek feljebbvalóiknak és megnevezték e nem kívánt mozgalom okozóját is. Szigorú vizsgálatot rendeltek el és a katonát kihallgatták. Ez azonban nem ijedt meg, hanem bátran tett vallást a tapasztalt kegyelemről feljebbvalói előtt is. Egyszerű szavakban mondta el, hogy hogyan lépett rá az üdvösség útjára, amely az örök életre vezet.

Megkérdezték tőle, hogy miért nem kéri többé szabadságoltatását, amelyet korábban anyira követelt. Ő így felelt: „Mielőtt megtértem, csak magam esze szerint akartam mindent végezni; de mióta Jézusé lettem, nincs már akaratom, mint az Ővé, és Istenre bízom magam, akárcsak egy gyermek magát teljesen szüleiére bizza.”

Miután hite volt egyetlen bűne, melyet rátudtak bizonyítani, siettek büntetésül szabadságát mielőbb elrendelni.

Igy tanulta meg a katona, hogy az Úrnak minden ígéje igaz és hogy minden ígéretét megtartja. Isten azonban mindent a maga idejében ad meg a könyörgő hívőknek.

MEGHÍVÓ

a Keresztyén Könyvesház korl. fel. szövetkezet

rendes évi közgyűlésére

1917. év április 24.-én déli 12 órakor Budapesten, VI., Felsőerdősor 5. szám alatti püspöki metodista egyházi gyűlésteremben.

Napirend:

1. Az igazgatóság és felügyelő bizottság jelentése.
2. A számadások megvizsgálása, mérleg előterjesztése, esetleges nyereség felosztása.
3. Esetleges indítványok.

Amennyiben a közgyűlés nem lesz határozatképes az újabb közgyűlés ugyanezen helyen május 8.-án déli 12 órakor tartatik és ez a közgyűlés határozatképes lesz a megjelent tagok számára való tekintet nélkül.

Budapest, 1917. április 2.

Dr. Melle F. H. Ottó
a Szövetkezet igazgatója.

Szerkesztői rovat.

A Békeharang szerkesztője április 16.-án katonai szolgálatra bevonul Szabadkára. A szerkesztői teendőikben távolléte alatt Dr. Melle Ottó szuperintendens fogja helyettesíteni.

Funk Márton budapesti lelkészünk március 19.-én katonai szolgálatra visszatért Németországba. Úgy Budapesten, mint a bácskai kerületekben Dr. Melle fogja a felügyeletet gyakorolni addig míg vagy a háború véget nem ér, vagy más helyettes nem érkezik.

Április 10.-én néhány napi tartózkodásra a Bácskába érkezik Dr. Melle szuperintendens Bécsből, hogy az ügyek vezetését átvegye és a teendőkről intézkedjen. Istennek különös áldása kísérelje munkáját e súlyos időben.

A legközelebbi negyedévi konferencia mind a három bácskai kerület számára április 11.-én Szenttamáson fog megtartatni.

Csak 30 fillér naponta.

- Hékoval*
- Édesanyám, gyere csak ide egy kicsit!
- No mi kell, fiacskám?
- Ül csak le és nézd, hogy milyen furcsa számtani feladatot kaptunk.
- Ugyan mit, Gyurka?
- Ma délután a tanító úr egy talányt adott föl nekünk. Azt mondta, hogy találjuk ki, hogy mennyi pénzt költ el egy ember 20 év alatt, aki naponta 30 fillér ára sört vagy pálinkát iszik meg.
- Nos és kitaláltátok? — kérde az anya elgondolkozva.
- Hát az egyik 100 koronát, a másik 200 koronát mondott, de a Radó Guszti, aki olyan jól tud számolni, azt mondta, hogy többet tesz ki 1000 koronánál is. Erre aztán mind elkezdtünk nevetni és azt mondtuk, hogy az nem lehet. A tanító úr aztán meghagyta, hogy számítsuk ki itthon és holnap reggel mondjuk meg neki.
- No és kiszámítottad, hogy mennyire rug az összeg, Gyurka?
- Igen anyám, de azt nem tudom, hogy vajon jó-e, mert még több jött ki mint amennyit a Radó Guszti mondott.
- Mennyi jött hát ki neked?
- Nekem 2190 korona jött ki, de anyyi csak még sem lehet, ugy-e anyám?
- Az anya leül a gyerek mellé és elkezd szintén számolni. Az eredmény: . . .
- Enyi az csakugyan, Gyurka!
- Hosszas szünet következik erre, mi-

alatt mindenki elgondolkozott. Gondolataik azonban egyirányban haladtak.

Végre Gyurka fog bele a szóba:

— De ugy-e Anyám, apa csak nem iszik többet meg naponta 30 fillérenél?

Az anya válasza egy hosszú sóhajtás volt.

— Anyám: — kezdi újra egy kis idő múlva Gyurka — mikor én nagy leszek, nem iszom se sört, se pálinkát, aztán a pénzt mind neked adom!

Az anya megtörli szemét s megcsókolva fiacskáját, másra tereli a beszédet.

— De most már éppen ideje, hogy lefeküdjél.

Fél nyolcra járt az idő. Kilencre hazakerült Gyurka apja is. Mint annyiszor úgy most is munkából jövet, a társaival együtt előbb egy kissé betért.

Az ember még nem volt egyáltalában iszákos a szónak megszokott értelmében, oh nem. A dolgát rendszeren végezte, de azt képzelte, hogy a mindennapi söre és pálinkája nélkül nem is volna képes meglenni. Igen tisztességes és józanéletű embernek tartotta magamagát, és szigorúan elítélte a részegeskedőket. Ha olykor elhívták egy-egy kék-kereszt egyleti vagy Good Templar összejövetelre, azt szokta mondogatni: „az a kevés, amit én megiszom, nem árt meg sem nekem, sem a családomnak.“

Vacsora után, mialatt felesége ruhát vasalt, meglehetősen unatkozva ült az asztalnál. Gépiesen nyúl a fia palatáblája után és fölveszi az asztról. Átpillant a számokon amik előbb nem érdekelték. Majd elolvassa az eredményt: *2190 koronát ivott meg az ember 20 év alatt.*

— Na az is részeges egy gödény lehetett, aki ennyit eresztett le a torkán! — véleményezi félig hangosan.

Közelebbről megnézi az iskolai föladványt és bámulva látja, hogy a fiu csak 30 fillért vett számításba.

— Ez még sem lehet helyes! — döröggi, miközben a számítás elejét a végével összehasonlítja, *30 fillér!*

— Hiszen ő ennél jóval többet ád ki naponta itálra és még sem iszákos. Nem, ez nem lehet helyes!

Számításba fog, s mialatt számít a feje kivörösödik. Vajjon a szokatlan erőlködés volt-e az oka amit a számolásba kifejtett, vagy a szeme előtt levő számok? Az után-számítás ugyanannyit eredményezett mint az anya felülvizsgálata: 2190 korona! Gyurka jól számolt.

Gyurka apja aznap este még csöndesebb volt, mint rendszeren amikor unatkozva üldögélt az asztal mellett. Korán lefeküdt, de feleségének föltűnt, hogy annyit hanykolódott.

Még inkább elcsodálkozott azonban az asszony, amikor másnap este az ura a munkából egyenesen haza állított, gyorsan megvacsorált s hazulról elmenni készült.

— Mennyire örültem már István, hogy ma egyenesen haza jöttél, ne menj újra el a háztól!

Félig zavart, félig barátságos mosollyal válaszol a férfi:

— Hagyd el asszony! Ma a kék-kereszt egyletbe megyek — és azzal kilépett az ajtón.

A kezdet azonban a Gyurka feladványa volt.

Ukról

A reggeli pohár pálinka.

Az iszákos engem dicsér minden lépten
Reggel önt garatra, hogy ereje jöjjön,

Bolond aki rólam ilyent hiszen,

Holott az ivót magát megölöm,

Utamon mindent fölégetek,

Halálnak vagyok az ügynöke,

Megrontok gyermekéletemet,

Ifjú lélek lesz hülye

Lányom a balga,

Fiam a vétek,

Néném parázna,

Bátyám a méreg

Ifjúság,

Szépség,

Aggkor,

Egészség.

Pusztul utamon s búcsut int ma;

Föl nem tart semmi gát akadály,

Letörök a legdicsőbb életpálya

Mi nevem? A reggeli pohár pálinka!

Victorin F. után francziából.

Békeharang

==== Megjelenik minden hó 1-én és 15 én. =====

Előfizetési díj egész évre 1 korona. Porto külön.

==== Tíz példányt portomentesen küldünk. =====

Megrendelések és pénzküldemények a következő címre intézendők:

Keresztyén Könyvesház, Budapest

==== VI. Felsőerdősor 5. =====

Felölös szerkesztő: **Jakob János, Ujvidék**

Jenőherceg-utca 5.

Kiadó: „Keresztyén Könyvesház“ k. f. Szöv.